

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Falgàs, 13. 17005. Girona

De set en set

Anna Carreras Aubets

Dins el blau

Legeixo ben poc per plaer, ja que les lectures laborals se'm mengen les hores. Però als quaranta-cinc anys he trobat el meu equivalent en llibre. Es tracta de *Bluets*, escrit per Maggie Nelson (1973), traduït al català per la gran Míriam Cano i publicat a L'Altra Editorial. *Bluets* és la història d'una obsessió pel color blau a partir d'una escriptura fragmentària, filosòfica i poètica que analitza el dolor i la fragilitat, el desig i la solitud, la pèrdua i el desamor. Tot alhora, com un híbrid experimental de culte que parteix de l'autobiografia de l'autora. La meua dèria tant pel color blau com pels motius literaris de què parla Nelson –una fixació que va néixer a la Universitat estudiant el Romanticisme– es veu reflectida des de la primera frase: “Posem per cas que comencés dient que m'he enamorat d'un color.” Nelson pensa des del color blau, perquè el blau és un narcòtic, un encanteri. *Bluets* explica l'origen d'aquest enamorament: “El semicercle d'oceà de color turquesa engegador és l'escena primigènica d'aquest amor. Que aquest blau existeixi fa que la meua vida sigui important, només per haver-lo vist.” Qui diu turquesa diu color Halley. Per què el blau?, li pregunten a la Nelson. Ella no sap què respondre. No escollim qui o què ens estimem. No tenim elecció. El blau batega per tot-hom excepte per les persones que pateixen d'acianoblèpsia, que és la no percepció d'aquest color. Com una suïcida amb un abric blau que imita el del jove Werther de Goethe, Maggie Nelson ha passat a ser, sens dubte, el meu referent literari més blau, i *Bluets* el llibre que m'agradaria que em possessin entre les mans tot just abans d'incinerar-me.

EDITORIAL

Pugna per liderar el front contra l'ocupació

El fenomen de l'ocupació il·legal de pisos s'ha fet un lloc rellevant a bona part de les agendes polítiques del país. A menys de sis mesos de les eleccions municipals, és difícil trobar una ciutat gran on aquesta problemàtica no s'hagi instal·lat, amb major o menor intensitat, entre les grans prioritats a combatre. El Parlament de Catalunya, recentment, també se n'ha fet ressò i alguns alcaldes catalans miren de collar el govern espanyol per agilitar un nou marc legal que afavoreixi els desnonaments exprés. Se'n parla, i molt, de les ocupacions que generen problemes de convivència i de les màfies que hi ha al darrere, però en menor mesura es focalitza la discussió en la gran xacra que assalta la so-

cietat actual: les dificultats de moltes famílies per accedir a un lloguer i la manca d'un parc públic d'habitatge que contribueixi a pal·liar la situació, malgrat els 37.000 pisos buits que es comptabilitzen a Catalunya. La majoria de partits, ficats de ple en una cursa electoral de la qual mai es veu el final, semblen haver detectat en el discurs contra l'ocupació il·legal una font per obtenir vots i, sobretot, una via per frenar una fuga de suports cap a la dreta, que tradicionalment ha liderat el relat de la inseguretat i els problemes de convivència.

Si es trasllada el debat al terreny de les xifres, però, el discurs de la por salta pels aires. Molts ajuntaments admeten, a grans trets, que les ocu-

pacions problemàtiques que es registren a les seves ciutats es poden comptar amb els dits de les dues mans. La gran majoria d'ordres de desnonament, tal com confirmen els Mossos d'Esquadra, afecten famílies vulnerables que no troben alternativa habitacional. En paral·lel, les entitats que atenen aquest col·lectiu alerten que la manera com s'està entomant el problema no fa més que contribuir a criminalitzar i estigmatitzar unes persones que, si d'un mal pateixen, aquest és senzillament el de ser pobres. Els partits en són conscients, però sembla que pugnen per liderar les polítiques contra l'ocupació il·legal, en lloc de batallar per veure qui troba solucions més efectives a la greu crisi social.

La foto

Vic bull amb el mercat medieval. El nucli antic de Vic va tornar a bullir ahir d'activitat en el primer dia del mercat medieval, que espera més de 300.000 visitants fins diumenge ■ ACN

La frase del dia

Dina Boluarte

PRESIDENTA DEL PERÚ

“Quantes guerres hem perdut perquè els nostres presidents ens han traït?”

Keep calm

El que podia haver estat una manifestació multitudinària contra les limitacions de la Constitució Espanyola i les interpretacions esbiaixades, interessades i restrictives que en fan els poders de l'Estat es va convertir, aquest dimarts, en un fallit aplec d'uns pocs milers de persones a la capital catalana. El motiu de la minsa capacitat de convocatòria de l'ANC és fàcil d'endevinar: la deriva recent del que havia estat una entitat capaç d'organitzar les mobilitzacions polítiques més grans d'Europa, que actualment està més entestada a prendre partit en les lluites internes de l'independentisme que a generar

6 de desembre: oportunitat perduda

Andreu Pujol

un discurs transversal que interpel·li tota la societat catalana i projecti la causa de la independència portes enfora. Segons va explicar a la premsa un vicepresident de l'Assemblea, la protesta era “contra l'Estat i la Generalitat” i, així, és clar, tornem a les marxes independentistes d'anys enrere, quan aquest era un moviment minoritari i malcarat. Es podria haver parlat d'autodeterminació i dels articles 2 i 8 de la carta magna espanyola, els que tracten la “indissoluble unitat” i l'exèrcit com a garant de “la integritat territorial”, però es va parlar de “desordres públics agreujats” per presentar la derogació del delictes

de sedició com una derrota. Que les manifestacions “contra la Generalitat” no hagin estat una realitat fins que un determinat partit ha sortit de la mateixa Generalitat resulta, si més no, sospitos. Quan una entitat pretesament transversal centra els esforços a manifestar-se contra una part de l'independentisme és evident entra en una deriva autodestructiva. És una llàstima perquè no necessàriament hauria d'haver estat així. Des de Madrid, en canvi, la comoditat és total: la pressió al carrer, afeblida, dirigida al govern català. A Pedro Sánchez, en canvi, ni tan sols li han xiulat les orelles.